

**Сторінка за сторінкою :
Незламне серце. Сторінка за
сторінкою : Незламне серце**

КУПИТИ

Про книгу

Книжка про сучасні події в Україні, які авторка поклала в паралель із давніми віруваннями українців. Дівчинка із сучасності опиняється в іншому світі, який лишився далеко в минулому, але український народ той самий. І там, і тут йому доводиться боротися з Нелюдом задля збереження свого існування. Нелюд прагне заволодіти країною й обернути її на суцільну чорноту.

Написала Таня Гуд

Намалювала Наталія Матюшко

Незламне серце

РОЗДІЛ 1

Зруйнована мрія

З раннього дитинства Уля мріяла, що стане співачкою. І що голос її буде серця мільйонів надихати. На ніч, коли лягала спати, вона постійно уявляла, що йде до сцени, а там, у залі, сидять тисячі людей, завмерши в очікуванні зірки. Спалахують вогні, починають грати мелодію музиканти — і виходить вона. Натовп гуде, а Уля лише всміхається й починає співати. І душа її тієї миті літає, немов вільна пташка, яка пропускає між пір'ячком вітер і прислухається до шепоту ланів унизу.

Однак Уля не уявляла, що співатиме саме в своїй країні. Їй хотілося відростити крила, щоб полетіти кудись далеко-далеко. І стати кимось на кшталт закордонних зірок. Роздавати автографи, виходити на здоровезні сцени, мати своїх музичних агентів. Вона хотіла стати відомою на весь світ. Аж ніяк не менше. Та поки Улі було всього одинадцять. І вона могла лише проживати все це у своїх фантазіях та вірити, що одного разу вони стануть реальністю.

Її однокласниці чомусь не були такими амбітними. Вони мріяли про нові сукні, телефони, книжки та бозна-що. Ніхто з них не прагнув підкорити світ. Може, саме тому Уля швидко стала популярною у школі, але це її не надто бентежило. Єдине, що мало значення, — її велика мрія. Вона була не з лякливих, на відміну від інших дівчат. Ті боялися навіть вірш біля дошки розказати, не те що на сцені співати. Уля ж завжди брала на себе ініціативу в будь-якій активності. Хіба що народних пісень співати соромилася. Вони здавалися їй якимись немодними й ніби створеними тільки для бабусь.

— От побачиш, ти ще пишатимешся мною, коли я виступатимудесь у Америці, — одного вечора сказала Уля мамі. — А може, й жити туди поїду. І тебе заберу.

— А де ця Америка? — запитав молодший брат, припинивши на мить гратися машинками.

— Це дуже далеко від рідної землі, Тарасику, — сумно відповіла мама. — Але я пишатимуся тобою, Уляночко, де б ти не була.

Уля гордо задерла носа й стрибнула на ліжко. Завтра у неї важливий день. Вона вдягне в школу нову сукню, щоб заспівати пісню англійською, тому обов'язково треба добре виспатися.

— Кидай уже свої машинки й вимикай світло, — пирхнула вона до Тарасика.

— Але ще... рано, — образився хлопчик. Він подивився спочатку на Улю, потім на маму, яка стояла на порозі.

— Ти можеш погратися у нашій з татом кімнаті, — пожаліла мама сина.

Тарасик зібрав усі свої машинки й радісно потупцював із дитячої.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

РОЗДІЛ 11

Повернення додому

— Уляночко, сонечко, прокидайся, — почувся десь здалеку, наче з-під товщі води, мамин голос.

Уля спочатку відчула якісь незнайомі запахи, а потім уже змогла розплющити очі. Їй це не здалося? Вона справді змогла повернутися? Запитання не потребували відповідей, адже перед нею стояла мама з Тарасиком на руках, а навпроти сиділи декілька незнайомих жінок. Хтось споглядав у вікно вагона, хтось копирсався у своїх сумках.

— Скоро Яремче, — прошепотіла мама, опускаючи братика на місце, де лежала Уля. — Ми в безпеці, дівчинко моя.

Уля роззирнулася в пошуках Бджо, але ніде не побачила справжнього джмеля. Натомість на ліжку лежала м'яка іграшка завбільшки з її голову. Ніякого дзижчання над вухом. Лише стукіт коліс і гомін балачок... Вона більше не в іншому світі. Вона знову в поїзді, з мамою і братиком Тарасиком.

Уля зі сльозами на очах кинулася в мамині обійми. Їй так бракувало сім'ї, що хотілося розчинитися в матусиних руках, щоб вічно відчувати це рідне тепло.

— Моє сонечко, все буде добре, — повторювала мама.

— Буде, — схлипнула Уля, щиро вірячи в це. Якщо жителям галявини все вдалося, то і їм вдасться.

Поїзд став сповільнювати хід.

Трохи заспокоївшись, Уля повернула голову до вікна й побачила гори, вкриті густими — не чорними! — лісами та домівками місцевих жителів. В одній із них жила їхня прабабуся Зося. Тепер Уля точно знала: щойно вони доберуться, вона розпитає бабусю про історію цих земель. Про боротьбу. Про спротив. Про силу й нездоланність. Уля хотіла знати все.

— Час збиратися, Уляночко. Бери свій рюкзак, Бджо, а я візьму Тарасика та дві інші сумки.

Зчинилася метушня. Усі збиралися на вихід із вагона, поспішаючи скинути із себе втому й напруженість. Обличчя людей, за якими спостерігала Уля, були сірими та змученими. Як і жителі зеленої галявини, вони просто хотіли опинитися у себе вдома. У затишку, спокої й безпеці. Але зараз мусили приїхати в гори, щоб захистити своїх близьких.

Тепер Уля розуміла більше. Набагато більше. У її світі теж був Чорний Нелюд, а з ним і прокляті раби. Але чи були в її світі духи-захисники? Уля кинула погляд на свого Бджо й міцно притиснула його до себе.

— Мамо, де машинка? — почувся схвильований голос Тарасика.

Мама спантеличено подивилася на нього, а потім відповіла:

— Вдома у бабці Зосі. Ми там дістанемо тобі машинку.

Уля повернулася до братика, побачила його мокрі налякані очі, з яких ось-ось мали политися сльози, і простягнула йому свою іграшку Бджо.

— Тримай поки мого джмеля. Він захистить тебе, — сказала вона й, нахилившись, поцілувала братика у чоло.

Мама тремтливим голосом мовила:

— Дякую тобі, донечко.

Тарасик заусміхався, ніжно пригорнувши до себе м'яку іграшку, яка була розміром майже з нього самого.

— Ну все, нам час, — схвильовано зиркнула у вікно вагона мама.

Уля слухняно підвелася, наділа на спину свій рюкзак, взяла ще один, щоб допомогти мамі, й розвернулася на вихід. Мама взяла Тарасика, ще одну сумку й стала позаду. Рухалися вони повільно, оскільки у вагоні було багато людей, але через деякий час у ніс ударило холодне вогке повітря Карпат.

Вдалині показалися гори. Уля разом із мамою та братиком вийшли на перон, однак не одразу попрямували до хати бабці Зосі. Мама на когось чекала. Вона сунула руку глибоко в сумку й дістала маленьку хустинку, яку вишивала сама, а потім так і застигла перед вагоном.

— То ми підемо? — спитав Тарасик, міцно обіймаючи Бджо.

— Так, синку. Тільки треба ще віддячити декому, — прошепотіла мама.

Нарешті з поїзда вийшли ті, на кого вона так чекала. Старенька жінка та її сім'я. Щойно Уля побачила їх, то мало не охнула вголос від подиву. Перед нею стояли Олеся, але не з таким довгим волоссям, як у іншому світі, Нечай, Мар'яна і... Марко. Вони були одягнуті інакше, але це були вони! Уля хотіла підбігти до них з обіймами, однак вчасно зупинилася, пригадавши, що інший світ міг запросто виявитися звичайним сном.

— Дякую вам за історії й цікаву розмову, — промовила до жіночки мама. — І за цукерку для сина дякую. Вчора я була така розгублена. Ви мені дуже допомогли.

Вона простягнула жіночці хустинку, і та з усмішкою прийняла її.

— Бережіть себе, — сказала жіночка.

Уля подивилася на Марка, а той на неї, і на мить здалося, що вони дійсно знайомі вже давно і що подолали разом багато перепон. Проте насправді ця дружба тільки починалася.

Уля підійшла до нього, відчуваючи, як пітніють долоні, але не маючи наміру відступати.

— Мене Уляною звуть. Можна просто Уля, — усміхнулася вона.

— А мене Марк, — знизав плечима хлопець.

— Ви тут маєте родичів? — запитала Уля.

— Так, а ви?

— І ми теж. Бабцю Зоєю.

— Здається, наша бабця Параска її знає, — хмикнув Марк.

— Тоді ще зустрінемося? — запитала Уля.

— Обов'язково.

Марк пішов разом зі своєю сім'єю далі, а Уля повернулася до своїх рідних і раптом упевнено заявила:

— Мамо, чуєш? Ми обов'язково переможемо. Ти ж це знаєш?

— Чого ти так вирішила, Уляночко? — схвильовано запитала мама.

— Тому що добро завжди перемагає. А це наша земля, і нам тут навіть природа допомагає.

Мама крізь усмішку розплакалася й зупинилася, дивлячись Улі просто в очі.

— Яка ж ти в мене вже доросла, доню.

— А ще я обов'язково співатиму українською, — додала Уля й почала тихенько наспівувати «Ой у вишневому саду». Люди, які теж ішли пероном, спочатку сором'язливо дивилися в її бік, а потім потроху підхопили й теж заспівали.

«Разом ми — сила», — подумки повторила татові слова Уля, як ніколи пишаючись тим, що вона українка. Дівчина знала, що темні часи обов'язково минуть, а вогнища в душах ніхто не в змозі потушити. Вони палатимуть іще яскравіше, передаючись із покоління в покоління, з однієї хати до іншої, з одного незламного серця в друге...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ